

Den längsta resan

Den nionde till tolfte september var tre tappra elektroteknologer ute på en färd lite längre än vanligt. Detta är deras berättelse.

KLOCKAN 23:45 klev vi på tåget, och det första vi hörde var "ska vi skjunga lite anti-KTH sånger, så de hittar hit?" Åh nej, tänkte vi,

Chelmerister. När tåget lämnat stationen gick vi över för att hälsa på våra Göteborgska kollegor, och till min stora förvåning var de några av de trevligaste människorna jag träffat på länge. Efter tretton timmars färd, mestadels sovande, var vi tillslut framme i Trondheim. Där möttes vi av tre glada norrmän som visade oss till våra bostäder. När alla

väsikor var inpackade gick de nya vännerna från C- och KTH på en stadsvandring. Där beskådades den gigantiska Nidaråsdomen, svindyr lunch inhandlades på Burger King (77 norska kronor för ett meal med plusmeny, Skandal!) och öl provianterades inför kvällens efterkör.

Efter ett trevligt förmingel där vår present (en flaska Båsk) rönste stor succé, provåkade vi deras lok Ohma Electra som står utanför skolan. En rask promenad förde oss till "Det Stora Runda Röda Huset" där festen hölls. Honörsbordet var tyvärr inte blandat, så vi gäster fick sitta bredvid varandra. De nyantagna satt på läktaren

runt golvet där alla de övriga satt. Efter den lång, och lite halvträig middag kom slutligen megavolt upp på scenen, och hälsade en utvald nyantagen välkommen.

Efter lite kaffe, avec och migel i VIP rummet fick även vi chans att känna av den elektrifierade handsken. Smärtsamt, men det är med stolthet man bär sin broderskapsmedalj. Då en av våra vänner från Chalmers saknade ID-kort, och därför inte kom in igen i VIP-rummet, och flera i församlingen kände sig lite trötta

(dräggfulla norrmän är inte det roligaste) lämnade vi det stora kalaset ganska tidigt, och hade en egen mysig efterfest i en av sovsalarna. Där fick vi lära oss mycket om vad Emil egentligen kan ...

Dagen efter var det lite lugnare stämning och vi delade upp oss skolvis för separata turer på stan. Då gick jag emot strömmen, och följde med Chalmeristerna och åt pizzabuffé. De tyckte det var tråkigt att jag inte skulle följa med på deras nöllegasque, då jag planerat att kliva av tåget när det stannade i Stockholm. Jag hade själv omvärderat situationen och

ville följa med. Inga problem sade de, om du tar dig till Göteborg, så fixar vi en plats till sittningen. Men hur skulle jag då

ta mig till Götet? Själv tänkte jag kliva av i Stockholm, fixa en ny biljett och åka efter. Äh, sa deras ekonomiansvarig, vi kan väl gömma dig i en av våra kupéer! Så var det bestämt.

Tågresan började jag i den kupé som jag skulle vara i,

och fick min biljett stämplad. Efter att ha fördrivit tiden med att se en av de sämsta svenska filmerna genom tiderna (6 points) förflyttades mitt bagage till en av Chelmeristernas kupéer, och lite innan

midnatt syntes inte heller jag till. När tåget mellanlandade i Stockholm klockan halv fyra på natten låg jag sedan länge nedbäddad bakom en trevlig Chalmerist i översta kojn, och gömde mig så gott det gick. Nästan fem timmar senare var vi framme på västkusten,

och snabbt som en vessla smet jag av tåget och var säker.

Efter en trevlig frukost hemma hos deras ordförande, fick vi en guidad tur av deras campus. Bastun och den ytterst trevliga poolen inspekterades grundligt. Andreas anlände lagom tills det var dags att byta till för-förmingl och förmingel innan middagen, som

hade otroligt bra mat och en trevlig stämning kvällen igenom. Dekanus höll ett grymt bra konverterings tal om hur n0llan blev

etta, och efter middagen lyckades han bli övertalad av elektroteknologsektionens informationssekreterare att röja loss med henne och deras Kårordförande i bollhavet. Det är något man inte ofta får se. Nästan alla sektioner på CTH hade

n0llegasque samtidigt på olika ställen, men med ett gemensamt efterkör, så Kårhuset fylldes snabbt upp av människor. Även denna kväll slutade tidigt, då drog mig tillbaka redan klockan ett.

Morgonen efter blev en sovmorgon, så när jag vaknade hade Anna och

Andreas redan åkt

hem, och Jocke var på besök hos sin syster. Men jag hade inget att klaga på, då

jag fick en privatguidad

tur av Göteborg. Lite

fikande fördrev tiden

fram tills klockan 18 då

tåget gick hem. När

Jocke och jag åter stod

på fast mark kunde vi

bara konstatera att

Stockholm är den mest

ogästvänliga av de tre

städer vi beskt. I både

Trondheim och

Göteborg möttes blev vi

uppmöta på

stationen av trevliga människor, men i Stockholm

väntade inte en jäkel på oss.

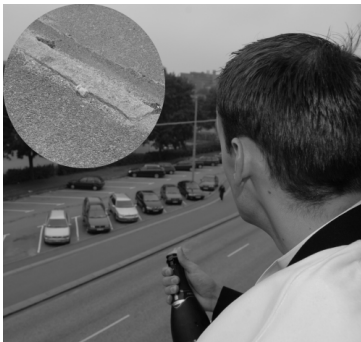
K.J. Andersson

Elektriker i världen -en Jockekrönika.

*Tjohoo! Jag tänkte nu berätta om den festliga resan ur eder vise
Ordförandes perspektiv.*

FESTLIGHETERNA BÖRjade redan när vi klivit på tåget på centralstationen i Stockholm. Vid passerandet av en av kupeerna lyckades följande uppsnappas: "Hur ska vi

räls och det visade sig sedan att den faktiskt fungerade. Hursomhelst var det som brukligt är, l i t e

veta var de är någonstans?" "Tja, vi får väl sitta och snacka skit om KTH." Det visade sig att det var en hel hög med Chalmerister som satt där inne, och

innan man visste ordet av så satt vi alla tre där inne hos dem med varsin xider i handen och hade trevligt. De hade lyckats skrapa ihop en lite större delegation än oss då de var 7 st. Jag och Anna hade träffat tre av dem förut, vid en resa till Finland i våras. Det visade sig att de vi inte träffat, var lika trevliga som våra gamla bekantskaper. Vi insåg att

detta skulle bli en trevligare resa än vad någon av oss hade förväntat sig. Detta blev också fallet. 12 timmar senare och efter ett tågbyte i Storlien var vi framme i Trondheim där vi blev mötta av våra norska värdar. Vi blev visade till vårt boende där vi inkvarterade oss och fräschade upp oss efter resan. Då norrmännen var upptagna att anordna kvällens fest blev vi hänvisade till en egen promenad på staden. Som tur var så visade de oss i vilket väderstreck som staden låg i. Största sevärdheten var en enorm kyrka som vi slog en lov kring då vi var för snåla för att betala för att gå in. Att det var dyrt i Norge visste vi nog sen tidigare, men det kom

ändå som en chock när vi försökte hitta någonstans att äta. Det slutade med att vi hamnade på BK där vi åt en whoppermeny som kostade 77 kr. Norska. Vi blev dock lite gladare när vi gick in i en matbutik och hittade billig öl. Ju mer man köper, desto mer sparar man. Eller hur var det nu? Släpandes på ett par kassar öl begav vi oss hemåt där vi bytte om inför Phaestum Immatrikularis (norska för n0llegasque). När vi kom fram till deras skola mötte oss en märklig syn. Mitt på gården framför ett av husen står ett väldigt el-lok. Det visade sig att detta var det första elloket i Norge som gick på växelström. Det var nu i Sct Omegas ägo. Det mest fantastiska var dock att det stod på en 30 m lång

förmingel och presentutdelning. Chalmeristerna gjorde ett tappert försök att vinna norrmännens hjärtan, men det största jublet kom när vi från KTH fiskar upp en flaska bäsk från innefickan på fracken och överlämnar denna till en lyrisk medlem av deras styrelse. När presenterna var färdigutdelade kom det infarande en väl förfriskad norрман med lokförarmössa och meddelar (skrek) att det nu var dags att åka tåg. Med varsin öl i handen beger vi oss ut på gården där loket åker fram och tillbaka på rälsen. Hur coolt som helst. Stämningen var på topp och alla som ville fick åka med en sväng. Dock inte deras nyantagna som stod uppställda på ett led bredvid och tittade på. Alla fick tydligen inte ha roligt. Vi marscherade därifrån i ett långt led med trumslagare och svarta kåpmän längst fram.

Efter en fördrink och musik av deras motsvarighet till SMUSK, "De taktlösa", (det lät inte ens nästan likadant, det lät EXAKT likadant.) var det dags att sätta att sätta sig till bords. Det visade sig att vi skulle sitta i en rund sal där de nyantagna, (eller soelve noviser AVSKY! som de även kallas) satt som på läktare runt om, medan vi gäster och de äldre teknologerna satt i mitten framför en stor scen. Middagen förlöpte med grymt bra spex och långa tal. Som vanligt med andra ord. Vi svenskar lyckades dessutom äntra scenen för ett sångframträdande. I övrigt var det väldigt livat bland dem som satt på golvet. Stämningen var till och med så hög att de som satt vid bordet bredvid lyckades ha sänder detsamma. När festen började lida mot sitt slut blev vi eskorterade till ett VIP-rum där vi fick kaffe och konjak. De nyantagna var inte bjudna till denna tillställning heller utan fick titta på genom glasad vägg. Efter all denna uppladdning började det bli dags för kvällens höjdpunkt. Vi blev ledda tillbaka

till den stora salen där vi hade ätit och blev uppdragna på scenen. Det var dags att hälsa på Megavolt. På scenen stod de kåpbeklädda männen (eller kanske kvinnorna, vad vet jag)

med en stor handske som det gick ut en tjock sladd ur på andra sidan. Innan jag visste ordet av hade jag blivit framknuffad och en av männen tog min hand. Smärta. Det gjorde faktiskt ordentligt ont. Efter vad som kändes som en evighet släppte de och jag fick linka iväg och slicka såren. Efterköret på festen var inte mycket att hurra för. Väldigt många väldigt berusade normmän. Vi hade tidigare fått höra att efterfesten skulle vara i huset där vi bodde, och vi beslöt oss för att gå tillbaka dit och vänta in de andra. Jag och Anna var trötta på våra finkläder och resonerade att på efterfest är det givna plagget overall. Chalmeristerna hade hittat ett rum där vi kunde sitta ostört och snacka skit. Det visade sig att vissa chalmerister var bättre på att snacka skit än andra. Det var dock väldigt trevligt och det kändes som det byggdes broar mellan våra skolor. Vissa byggde flitigare än andra. Det såg väldigt trevligt ut under en viss delad filt i alla fall...

Dagen efter spenderade vi med att irra runt i Trondheim och se staden innan det var dags att åka tåg igen. Säg vad man vill om den här resan, men nog fick man en utförlig titt på insidan på tågagnarna. Resandet i sig gick ganska smärtfritt. Vi var rätt trötta efter dagen innan, och tog det mest lugnt och umgicks med Chalmeristerna och försökte utreda vad som hade hänt dagen innan egentligen. Vissa såg ut att trivas mer med sitt umgänge än andra

och en utav oss (KJ) bestämde sig för att strunta i vad som stod på biljetten och helt sonika åka med tills tåget stannade i Göteborg. Sagt och gjort, medan vissa utav oss sov en behaglig natt i en rymlig (ja, eller nåt) tågkupésäng, hade andra rymt från sin plats och gömt sig i en annan kupé, i en annan bädd, med någon annan?. De verkade dock inte så missnöjda med detta vad jag förstod.

I Göteborg for vi via spårvagn (!) till Elektroteknologsektionen i Chalmers ordförandes hem, där vi skulle bo nästkommande dygn. Vi fick en gedigen frukost och sedan bar det av för en visning av Chalmers med omnejd. Jag har alltid tyckt att Tolvan är en grymt bra lokal, men efter att ha sett deras faciliteter känns den inte så stor längre. Deras kårhus ska vi inte tala om. Helt enormt. Vi tog oss en simtur i kårhusets simbassäng efter rundvandringen för att fräscha upp oss lite. Sedan bar det av tillbaka för att klä upp oss inför kvällens fest. Det kändes inte riktigt lika speciellt att ta på sig fracken då, som det var i Trondheim. Nu anslöt även Andreas

till skaran och vi fick skjuts till fördrinken för hedersgästerna. Här var det skumpa som gällde, och för att inte göra märken i taket på lägenheten öppnades flaskorna på balkongen,

detta tog deras kassör, Patrick, som en utmaning till att skjuta på de bilar som stod uppställda utanför. Vad jag vet så träffade han ingen som tur var. Efter denna fördrink var det en promenad som gällde för att komma till kårhuset och den riktiga fördrinken som var till för alla gästerna på festen. Vi fick många nyfikna blickar från deras nyantagna i våra mörka schmeckar, när alla andra hade vita. Deras nyantagna hade nollebrickor som de hade fått göra själva tidigare under mottagningen efter en mall som de hade fått. Sedan skulle nollebrickan genomgå en massa tester, och om den inte klarade ett test så fick ägaren till brickan göra en ny, som skulle vara dubbelt så stor som den första. Detta visade sig genom att vissa släpade runt på nollebrickor som i princip var lika stora som dem själva. Det var en förväntansfull stämning och alla verkade vara spända på vad som skulle hända. Vi blev ledda till en stor sal som benämndes "kyrkan", antagligen efter kyrkan i takhöjden, där det var dukat med ett stort bord. Hedersgästerna skulle sitta och flera kommande nyantagna skulle ta plats. Middagen som var väldigt trevlig med många roliga aktiviteter avslutades med middagen. Bland annat så var det en väldigt rolig lek med gummisnoddar. Å sektionens väg till kårhuset vi en flaska Bäck även till Chalmers. Dock lite arrogant ton från deras Toastmaster (som var en av oss) i vissa antydningar mot KTH, men det var ju inte så otippat. Middagen avslutades med att de nyantagna blev förklarade som hedersgästerna via en massa matematiska beräkningar och ett helt fantastiskt efterkör tog vid. Alla deras mottagningar tog slut samtidigt och hade gemensam

fest i deras kårhus med säkert flera tusen deltagare och fem dansgolv. De allra flesta var klädda som till en vanlig fest, så vi stod ut ganska rejält i våra frackar, men det var bara roligt. En utav oss försvann väldigt fort från festen sedan denne tidigare setts tätt omslingrad med en chalmerist. Vi andra festade loss till klockan 3 då vi blev utslängda och begav oss då till ett efterkör i en sektionslokal i närheten. De var väldigt nervösa där pga att de inte hade något tillstånd, och vi fick komma in om vi lovade att inte ringa polisen. Vi var där ett par timmar och avslutade sedan kvällen med att gå till elektros styrelserum där vi satt och drack öl fram till kl 6 då vi begav oss hemåt. Jag somnade med ett leende då jag inte skulle ta det tidigare tåget hem som skulle gå tre timmar senare, som de andra skulle göra.

Joakim Lökvist

Ta vara på din tid...

NÄR MAN BÖRJAR PLUGGA på KTH har man flera intensiva studieår att se fram emot. Man kan knappt ana slutet i tunneln, då man äntligen blivit färdigutexaminerad civilingenjör. Ganska snart inser man dock allt sektionen och skolan har att erbjuda och att det inte alls kommer att bli så tokigt, utan grymt kul att läsa sina år på Elektro. Ty på Elektro & KTH i allmänhet kan man verkligen välja bland mängder av roliga saker att engagera sig i och det finns garanterat något för alla! För min del blev det ett år i Elektrosektionens Styrelse (Styret) som sekreterare. Mycket kortfattat kan man säga att vi övervakar sektionens arbete. Att vi ser till att de olika organen sköter sina uppgifter och att de har ekonomiska förutsättningar i sitt arbete.

Som en liten bonus i allt styrelsearbete får vi chansen att resa till andra högskolor i Sverige och även runt om i Norden för att representera Elektrosektionen på deras högtider. Dessa festligheter brukar vara oerhört uppskattade eftersom man får träffa nya människor och uppleva andras traditioner som oftast skiljer sig från det man är van vid.

Nu senast bar det först av till Trondheims "Phaestum Immatricularis" som direkt översatt (med viss korrigerings för felstavning) betyder "Festen för inskrivning i kårens namnförteckning". Där fick vi en liten glimt av

norrmännens fylleglada och mycket sadistiska natur?.MEGAVOLT! Sedan bar det direkt vidare till Chalmers nöllegasque. Där vi fick umgås med "goa gubbar och en jänta" från Elektrostyret på Chalmers och festa natten lång med ca 1500 teknologer i deras enorma kårhus. Det kan inte bli mycket bättre!

Min slutsats av detta är att det både är NYTTIGT och ROLIGT att engagera sig i sektionen. Man utvecklas som person och det är ett ovärderligt sätt att skaffa kontakter och vänner för livet/arbetslivet! Så vad väntar du på? Tiden på Teknis är knapp och du har mycket att prova på.

Börja redan idag. Du kommer inte att ångra ditt val!

Anna Isenberg

Nytt parkeringshus på KTH

JAG BLIR GLAD när jag ser att Akademiska Hus äntligen tänker göra något åt den fruktansvärda mängd bilar som parkerar längs Drottning Kristinas Väg, och slutligen bygger ett parkeringshus på campus. Det ska tydligen bli ett ombyggt vintergarage, då det glasas in. Bra jobbat säger vi på Emissionen. Eller hur var det nu ...

K.J. Andersson

